

De S.W.G. goes to AUDRESSELLES

Alex Vanhaelen

Zondag 11 maart 2001.

Het weer is op maat geknipt voor de Fransen. Van hen wordt vandaag verwacht dat zij zouden gaan stemmen, en niet zo maar massaal naar de stranden zouden zwermen. Dat is dan ook gelukt: grijs, matig windig, matig vochtig. Wij hadden het strand van Cran du Noir, dat aan de noordelijke rand van Audresselles ligt, voor onszelf.

Ingrid, Francis, Hans, Bart, Yves en nog een flink aantal andere leden, echtgenoten, die ik nog niet allen op naam kan brengen, veroveren het strand en haasten zich naar de vergelegen laagwaterlijn. Kijken in de plassen. Kijken tussen de steenblokken. Kijken onder de overhangen. Kijken op de rotsen ...

Als duiker, voornamelijk in Zeeland, maar ook in Bretagne en in de Middellandse Zee, dacht ik een en ander van het onderwaterleven waargenomen te hebben.

Wel, strandwachten is iets helemaal anders. Er kan hier veel meer aandacht en uitleg gegeven worden aan de vondsten. Ik ben er nog zat van. Zoveel nieuwigheden te verwerken, in zo weinig tijd. De demonstratie, door Yves, van de radula van een Patella zal ik wel nooit vergeten. De looksmaak van het miniwier *Laurentia pinnatifida* ook niet.

En de kleurrijke snotolf *Cyclopterus lumpus* ... de slijmvis ... de paardenanemoon *Actinia equina* bij duizenden ... Ik mag ook de zeedahlia's *Urticina felina* niet vergeten, een citroen zeenaaktslak *Archidoris pseudoargus* en de piepkleine krabbetjes zoals de porseleinkrabbetje *Porcellana platychelis*, het harig porseleinkrabbetje *Porcellana longicornis*, het ruig krabbetje *Pilumnus hirtellus* en Galathea's die je maar met het steenkeren kunt vinden.

Nog zo iets dat wij, duikers, niet mogen doen: stenen keren.
Of Patella's opensnijden.

In Zeeland is de wetgeving streng: van dieren en wieren moet je afblijven, of je krijgt (kostelijke) spijt.

Een ander verschil: duikend, heb je maar, ten hoogste, vier ogen (de uwe en die van uw partner). Hier zijn er wel een veertigtal op zoek. Het houdt niet op: "Hé ! Kom

eens ..." "Ho, zie wat ik gevonden heb" "Kijk daar eens, wat zou dit zijn?" "Wil je ... zien".

Hans is bijgeroepen om bryozoa op naam te brengen. Ik zie maar grijsachtige bubbels op de onderkant van die steen. De discussie gaat door, tussen Hans en Francis.

Een duiker kan ook niemand dan zichzelf raadplegen, als hij iets onbekends ontdekt. Of hij moet wachten tot dat hij aan de oppervlakte terugkomt. En hopen dat zijn partner het ook gezien heeft. Hier schijnt het zo veel gemakkelijker: roepen, vragen stellen, onmiddellijk een bekwaam antwoord krijgen. Strandwacht: een heel andere sfeer, een heel andere wereld. Een heel andere aanpak van de zelfde wereld, in feite. Tof.

Ik sta hier te babbelen...en ik voel iets aan mijn voeten: dom tij !
De zee komt al weer op.
Richting uitgang dus.

Maar toch nog goed naar de Barnea's kijken, die zich ingraven in de donkergrijze kleibanken. Zij doen dat al sinds honderden miljoenen jaren: je kunt enkele meters verder hun (of van hun aanverwanten) holen nog zien in keiharde fossiele lagen.

Nu wordt het stilaan boterhamtijd en wij zetten onze koers naar Café Chez Eric, op de marktplein van Audresselles.

De namiddag draait naar de regen toe. Francis begeleidt iedereen naar een buitengewone schuilplaats: NAUSICAA. Daar ik er pas verleden jaar zelf een bezoek aan bracht, neem ik afscheid. De biogesprekken gaan nog wat voort met Yves, een lid uit Duinkerke, maar hij moet zijn plicht nog doen: gaan stemmen.

Nu nog even al die waarnemingen en uitleg neer schrijven en dan is de dag om.

De wetenswaardigheden, de sfeer, zeker de gezelligheid: mijn eerste uitstap met de S.W.G. zal ik zeker niet vergeten.

Une bien belle journée.

**Chaussee d'Ophain 1
B - 1440 Braine-le-Chateau**